

[Tom Behnke]

bordelmutter, osv. Dom: 15 dages frihedsberøvelse.

Det er efter spørgerens mening på tide, at vi får afpasset hele det strafferetlige system efter 1991-forhold og sørger for, at befolkningen har blot et minimum af forståelse for de sanktioner, som domstolene strør om sig med.

Af ovennævnte eksempler ses det tydeligt, at groft uagtsomt manddrab giver en lille bøde, mens en telefonchikane straks giver frihedsberøvelse. Der er ganske enkelt ikke sammenhæng mellem sanktionerne.

Svar (9/12 91):

Justitsministeren (Engell):

Som udgangspunkt er det ikke strafbart at krænke nogens fred ved forulepende telefoniske henvendelser, men den forurettede kan anmode politiet om, at der gives en advarsel til den forulepende person. Hvis den pågældende trods forud af politiet givet advarsel fortsætter med at forulempe forurettede, kan han straffes i henhold til straffelovens § 265. Straffen er bøde eller hæfte eller under skærpende omstændigheder fængsel indtil 6 måneder.

Straffen for uagtsomt manddrab i henhold til straffelovens § 241 er hæfte eller bøde, under skærpende omstændigheder fængsel indtil 4 år. Justitsministeren har imidlertid den 30. oktober 1991 fremsat forslag til lov om ændring af straffeloven m.v. (L 84), hvorefter normalstrafferammen i § 241 foreslås ændret til også at omfatte fængsel i indtil 4 måneder, samtidig med at strafmaksimum på 4 års fængsel under skærpende omstændigheder oprettholdes.

I hvert fald efter den foreslåede ændring af § 241 er det klart, at uagtsomt manddrab i almindelighed må bedømmes som en væsentlig grovere forbrydelse end overtrædelse af et polititilhold i henhold til § 265.

Det er overladt til domstolene at foretage strafudmålingen i de enkelte sager under hensyn til de konkrete omstændigheder. Der skal herunder tages hensyn til den enkelte lovovertrædelses grovhed og til oplysninger om gerningsmandens person. Af principielle grunde har jeg ikke mulighed for at udtale mig om domstolenes behandling af enkeltsager.

Spm. nr. S 234

Til *justitsministeren* (28/11 91) af:

Taanquist (S):

»Vil ministeren oplyse, i hvor mange tilfælde ministeren er bekendt med, at asylsøgere, så snart de har fået asyl, rejser tilbage til det land, de er flygtet fra, og i hvor mange tilfælde dette har givet udlændingemyndighederne anledning til at overveje, om forudsætningerne for opholdstilladelse fortsat er til stede?«

Begrundelse

I spørgsmål nr. S 877 af 15. august 1991 anmodes ministeren om at bekræfte eller afkræfte påstanden om, at mange flygtninge, som søger asyl, lige så snart de har opnået dette, i mange tilfælde rejser på sommerferie i 2-3 måneder i det land, som de er flygtet fra.

Denne påstand, der er fremført af et folketingsmedlem i et læserbrev, ses ikke at være afkræftet i ministerens svar af 2. september 1991, og det ønskes derfor oplyst, hvor mange sådanne tilfælde ministeren er bekendt med, og i hvor mange tilfælde dette har givet udlændingemyndighederne anledning til at overveje, om forudsætningerne for en opholdstilladelse fortsat er til stede.

Det understreges, at det kun drejer sig om mennesker, der rejser tilbage, lige så snart de har opnået asyl.

Svar (13/12 1991):

Justitsministeren (Engell):

Direktoratet for Udlændinge har oplyst, at man ikke er i besiddelse af statistisk materiale, der kan danne grundlag for besvarelse af spørgsmålet.

Direktoratet for Udlændinge har imidlertid samtidig oplyst, at man ikke umiddelbart har erindring om tilfælde, hvor direktoratet i de senere år er blevet bekendt med, at en flygtning umiddelbart efter opnåelse af flygtningestatus i Danmark har aflagt besøg i hjemlandet.

Direktoratet for Udlændinge har endvidere tilkendegivet, at såfremt det kommer i besiddelse af oplysninger om en sådan rejse til hjemlandet, vil den pågældendes sag blive taget op og undersøgt med henblik på en stillingtagen til, om rejsen skal have konsekvenser for den pågældendes fortsatte opholdstilladelse